

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön junius 3^{kán} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' cransaci vendégház.

(Folytatása.)

Mig így beszéltünk, megnyílt az ajtó, és Albret ur nejével 's néhány kis lánykájával, mindannyi kis Amorokkal, lépett a' szobába. Megöleltek, mit bárátságos szivességgel, megindulással viszonzék. El kelle nekik idejövetem', sorsomat beszélnem. Örömsugárzó tekintettel álltak körül; elismerém, milly szivesen láttak a' jó lelkek. A' félénk lánykák közelb jöttek; a' szeretetre méltó Ninát még is hijában keresém köztük. Alig merék utána kérdezősködni; féltem az éppen jelen hangolatomban kerülni kívánt felelettől; féltem, hogy a' szelid, e' világra felette szép, jó angyal egy jobba siete-át, 's még is mindenütt kutatám szemeimmel.

„Ezredes ur! — kezdé Albret ur.

„Hiányzik még“ — szólltam akadozva.

„Igaza van! — mondá Albret asszony — ugorj Julcsa, 's mond Fanninak, jöjjön tüstént, tegnap emlegetett barátunk itt van. — Julcsa elszökelt. — Istenem, hogy' fog Fanni örvideni!“ — függeszté hozzá.

E' szavakat hihetlen zavarodással hallám; tehát Ninának kell lenni, kit Fanninak tartottam. De meggondolhatám, hogy Nina négy év óta már nem a' tizennégy éves leányka, hanem a' tizen-nyolcz éves szüz. Nem tudom, mint valék e' meglepetésnél. Azonban észre látszottak venni; oldalaslag a' Fanninak tartottra vetém szemeimet; valóban maga Nina volt, de e' perczben olly komoly, olly halvány lön, hogymegijedtem.

„Ön nem jól érzi magát?“ — szólltam hozzá lépve. Kezével arczát elfödé, 's mosolyra erőttette magát. Az anya vigyázóbb lön, és szabadba készte. — „Ön a' lánykát — mondá Albret — váratlan megjelentével nagyon megingatá. Fanni is így járhatna: el kell készitnünk. Helyzetében veszélyes volna; reménylem, pár hónap alatt másod izben fog unokával megörvidendzetni.“

„Hogyan? Fanni férjhez ment? — kiálték-fel.

„Hát még senki sem mondta, hogy pár év óta Orny ur neje?”

„Az embergyülölőé?”

„Igen, — felelé Albret ur — de a’ csudálatos szentet ugy megtéríté, jobban sem lehet; egészen más ember vált belőle. Cransacban a’ legjobb mezei lakot megvette, ’s örökre ide helyezé magát; mert egyik lányomat sem bocsátom innen; de tudják is ezt.”

„Albret ur — mondám neki lassan, az ablakhoz vezetvén — csak egy szóra! Nincs-e Cransacban még egy szép ház eladóban?”

Egész torokból nevetett e’ szavaknál; egy ideig vizsgált, ’s végre viszonzá: „nehány nap előtt az országot melletti kerti új házat a’ sorompón kívül hirdék, ’s elég olcsónak. Kérdje csak Nintát, az jobban tudja nála.”

Mig a’ kis lánykákkal ismeretségemet megújítám, vagy inkább csak most kötém — mert távullétem óta mind megnőttek, ’s elváltak — megjelent az én embergyülölőm Orny, karjain deli ifjú nő másfél éves szerelem-istenkével ölében. Csak most ismerém-meg, — Fanni volt. Olly nyájasan üdvözlők egymást, mintha régóta megszorosb barátok voltunk volna.

„Önnek adósa vagyok — szállita-meg Orny ur — reményilem legalább a’ szerencsét, hálámat bebizonyíthatnom, ’s lakomban vendékelhetnem, tőlem megtagadni nem fogja. Elváltunkkor adott tanácsát szerencsémre követém. Emlékezik még, olasz ország helyett Cransacba jöttömet ajánlá, mert itt lelendnék gyógyszer. Elmenék olasz országba, ’s nem találtam azt fel. Ekkor Florenczben eszembe jutottak szavai; Cransacba jöttem, fellelve használtam, ’s még nem igen volt fanyar bevennem.” — E’ szavaknál a’ szép nő pirosló ajkait csókkal illette.

„Ne higgyen csak neki — kiálta Fanni — néha még sovány képeket csinál, ’s keserűnek panaszoja.”

„Azért gyógyszer, ’s marad az!” — viszonzá nevetve.

Boldog párocska volt. Orny ur meghívott ebédre; vasárnaponként az Albret család nála szokott lenni. Elbeszélé anyjávali megbékültét, ’s hogy magához vevé. Zendüléskor birtoka nagyobb részétől megfosztatott; ez kényteté őt mindjárt nőszülése után, ’s pedig Fanni kívánatára, levél által magához lakásra hívnia. Megtanulám ismerni: szellemdús hölgy volt, kinek társalgása a’ nagy világ tónját ’s bizonyos családi gőgöt árult-el, melly mindazáltal küllönnemű szerencsétlen esetek által némi lágy elmélyedés, a’ komoly

végzetek iránti elszánás, 's bizonyos vallásosság alakját ölté magára, mi által mindenkre nézve annál vonzóbb lön.

Asztal felett a' világ szeretetre legméltóbb emberei között személyem felett barátságos vita támadt. Orny 's Fanni kívánák, míg Cransacban maradok, nálok lakjam. Albret ur 's asszony elég ékeszöllással öregebb igényeikre hivatkoztak; sőt a' kis lányok, Julcsa, Tinka, Czelesztina is, kikkel hamar ismeretes levék, gyermeki élénkséggel vegyültek a' szóvitába. Csak az egy, kit legörömostebb hallék vala, 's kinek hangja elhatárhozó tekintettel birt volna, csak Nina hallgatott. Kérdő pillantatot, mintha parancsát várnám, vettem-át hozzá, de olly közönyösnek látszék, hogy fájlalám. Csak mint hallgatónő, kit az egész nem érdekel, mulatott a' zajos vita mellett, 's midőn az ifjú Ornynő házára nézve segédül hívá, mosolygva felelé: „szerénykedő Fanni, mit kétkedel győzelmeden? mikor volt nővéred segélyére szükséged?“ Azonban bármilly mosolygva 's vig enyelgéssel mondá e' szavakat, még is, ha igen nem csalatkozom, némi keserűség, — nem, nem az — hanem gyenge fájdalom látszék ajkai körül lebegni, mit hajlandó valék rám nézve kedvezőnek jósolni.

Előre látám, hogy végre rám tolják a' nehéz választást: tehát engedelmért könyörgtem Albret házatól Ornyéig 's ismét vissza kalandozhatnom, mennyire sánta lábamtól kitelhetnék; néhány száz lépés nem nagy messzeség volna a' nekem kedvelt emberektől, kikhez Kataloniában is lelkileg mindig közel valék.

Utóbbi kétségbe akarák hozni; csak most tolult rám a' szemrehányások serge, hogy négy év alatt egyetlen szócskát sem küldtem Cransacba a' pyrenei havasokon keresztül. Mindenik tevé ezt, csak Nina nem; inkább pártomat fogá, de gonoszul: „éppen azért nem irt ezredes ur, mert lelkileg körünkben volt, — mondá — nem szokás azoknak írunk, kiktől nem vagyunk távol.“

E' védelmezést természetesen nem hagyák helyben. Ekkor jutott eszembe spanyol országban gyakorlott árnyetszésem, 's elbeszélém, miszerint legszebb mulatságom volt a' családot szemimnek is jeleníthetnem. Ez alkalommal kis hazugságot is engedék magamnak, 's Nina boszúját kissé visszatorlandó, mindenik közül az övét állítam leginkább sikerültnek. Késznek nyilatkozám a' nélkül, hogy rá néznék, árnyrajzát tüstént kimetszeni.

Szavamnál fogtak; ollót, papírt hoztak. Ninának Fannivali hasonlatára számolék. Ablakhoz mentem; kevés percz alatt a' mű,

mellyben eléggé gyakorlott valék, készen volt. Nina árnyrajzát magának nyújtottam-át a' szép leánykának.

Egy ideig szemlélgeté, fejét rázá, és szólla: „ez Fanni!“ — Kézről kézre ment, 's mindenik mondá: „ez Fanni!“ — Zavarba jöttem. Fanni bókot tön előttem, 's „ez én vagyok“ — szóllt. Orny ur fenyegetőleg inte ujjával, 's mondá: „szerencse, hogy el nem késtem.“ — Albret asszony a' dolgot jobbá akarván tenni, még gonoszabbá tevé. — „Valóban Ninához még is sok hasonlót talállok benne — szóllt — csakhogy ezredes ur elutaztakor tizennégy éves gyermek volt; az árnyrajz inkább mostani korában hasonlít hozzá. Akkor nem is Nina, hanem Fanni viselé így haját; de ezek mellékdolgok!“

„Fődolog! — kiáltának mindnyájan — jele, hogy csak Fannira gondolt.“

„Nem; — válaszolám — jele, hogy mindkettő képe, mint vonásaikban igen rokon szépségek, képzetemben egygyé alakultak; 's ha ládámat megnyitom, megmutathatom még épen a' rózsát, melyet egyetlen kincsül vittem magammal Cransacból, a' rózsát, melyet Nina kisasszony elváltunkkor adott.“

Nina arczain szégyenpir vonult-át. Kétségbeeső pillantattal tekint felém; Albret asszony mondá: „mi önét csinos himzéssel körözve még rámában tartjuk üveg alatt.“

Örömemre szolgált, hogy mindenik szakadatlan barátság 's emlékezés bizonyítmányait akará adni: így kinos zavarból menekülék.

Mert valóban Ninát, mint gyermeki szépség példaképét, csudáltam egykor, de Fannit szerettem; őt tárgyazák mindig gondolatim, 's őt keresém ismét Cransacban. Érkezetem első perczeiben Ninában csak Fannit láttam, 's csak sokkal ingerlőbbnek találtam, mint valaha. E' pillanattól magasb szenvedélylyel szeretém. Nagyön nehezemre esett, midőn csalatkozásom elmúlt, 's meggyőződésem, hogy Nina imádásom tárgya; várakozás-teljes, szorongó bódulásban 's feszülésben valék, vagy miként is nevezzem, mielőtt az igazi Fannit viszontlátám; mihelyt azonban férje karjain megjelent, minden megváltozott bennem: minden érzés csak Ninaért lángolt keblemben. Fanni még szép, fiatal, szeretetre méltó volt, de Nina mellett többé nem tetszék Fanninak. E' varázs elmúlt; kedvelt barátném gyanánt tekintém, de magam sem foghatám-meg, mint szerethetém, imádhattam annyira egykor; 's ne lett volna most is férjülve, csak nővérét szeretendém, soha őt. Már előbbi ittlétemkor Nina iránt sajátyszerű, homályos, 's még is élénk vonzal-

mat éreztem, melyet sem megfejteti, sem meghatározni nem tudtam. Fannit szeretém, mint hölgyet; Ninát, mint mennyei alakot, nem e' föld számára alkottat; mint felsőbb lényt, kihez földi salakban alig lehetne közeledni.

Fanni férje mellett igen boldog volt, 's ez mennyét élvezé általa. Mezei lakuk, nagyszerű kerttől körözve, igen kellemes, takarékos, tiszta, 's jó izléssel rendezett vala; Orny ur még többet szépített rajta.

Majd mindennap ott voltam, 's ha a' fürdőkől jövék, gyakran elkóboroltam a' kert útjain. Irigylém Orny szerencsáját, ha fiatal nejével bizalmasan a' bokrok közt karöltve ballagni látám, vagy ha őket a' csinos zöld padok egyikén házuk előtt egymással beszédben találtam. Akkor enszerencsémre gondolék, ha a' kedves Nina oldala mellett így ballaghatnék, — de naponként sülyedőbb reménynyel; ő nem szeretett. Négy hetet tölték Cransacban, 's irántami viseletében nem találtam változást; még négy hétig maradtam, 's egy pillanatra sem teheték szert őt egyszer is egyedül láthatni; lefolyt az évnegyed, 's mint láthatlan erőtől lebillencselt messzebb valék tőle, mint első napokban.

Millyen egykor Fannivali viszonyom négy év előtt, szintolly vala jelenleg nővérével. Ez is el tudá a' legkomolyabb szavakat ferdíteni, 's minden közeledhetési merénymet sikeretleníteni a' nélkül, hogy ezt akarni látszanék. Mit Fanni lepkeként tön, ki mit nem akart, vagy nem kellett, nem hallá, nem érté, — azt Nina végtelenül könnyebben tudá tenni igazi gyermeki ártatlanságú nyíltsága 's bizonyos fensége által, mely minden széppel, önmagával 's tetteivel csudás kapcsolatban volt, 's mindenkibe, ha hozzá közeledett, ellenállhatlan tiszteletet önte. Olly nagy volt rajtam gyakorlott hatalma, hogy körében nem viselhetém magamat másképp, mint ő; hogy szerelmem nyugodt, vidám, dicsőültt angyala mellett szenvedélyemet alacsony érzés, örülltség gyanánt szégyenlém.

Annál dultabb volt azonban bensőm. Az ősz közeledtével felhagytam reményimmel, 's csak futás által véltem nagyobb szenvedések elől menekülhetni. Éltem nyugalma veszve volt.

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

HIRSZEKRÉNY. — A' pesti lófuttatás csötörtökön jun. 3-kán, vasárnap 6-án és szerdán 9-én mindenkor délután 4 óraker tartatik. Az elsőben futnak a' 330 aranyat tevő nemzeti díjért; másodikban az asszonyások

billikomaért, pestvárosi díjért, 's parasztközpályázat is lesz; harmadikban futnak a' Széchenyi díjért, 's ismét parasztközpályázat is leendő. — Bemeneti díjak: első rendű pályázat 6 ft.; második — 4 ft.; — harmadik 2 ft.; — számszék 40 kr.; — első hely 30 kr.; — második 24 kr.; — harmadik 4 kr. pengőben — negyedik 6 kr. vált. — Előfizetési díj az egész versenyszakra: első rendű pályázatra 15 ft.; — másodikra 10 ft.; — harmadikra 5 ft. ezüstben. — Belépti jegyeket válthatni 's előfizethetni minden lövészverseny előtti napon a' nemzeti színház pénztáránál, és Klausz E. L. urnál (pestvárosi színház épületében, a' tükörtárban); futtatás alkalmával pedig a' nézőhelyi pénztárnál.

A' magyar orvosok és természet-vizsgálók nagy gyűlése Pesten az egyetem teremében maj. 29-kén déli 12 órákor kezdetet-meg.

KÜLÖNFÉLE.

Isteni gondviselés. Bizonyos angol lap következő, indiai lapból kölcsönzött érdekes eseményt közöl; mely a' mennyei örök gondviselést teljes dicsősége és fényében tünteti elő. Nem rég egy Bramin leányával és ennek két gyermekével Joulnahból szinte 80 angol mértföldnyire távol fekvő faluba ment Moongepatam útján. Egy kút közelében megnyugodván elhatározza a' bramin, magát leánya drága köveinek birtokába helyezendő, hogy azt megöli. Mondá tehát neki, hogy a' tájékon, hol jelenleg utaznak, rablók vannak, minél fogva tanácslá, tenné-le ékszereit, és adja oltalma alá. A' fiatal nő, ki legkevesebbet sem gyanított atyja tervének roszaságából, úgy tett, mint atyja mondá. A' bramin az ékszereket ruhadarabba burkolta, és szorgosan dereka körül kötötte. Erre parancsolá leányának, menjen a' kuthoz, és szokás szerint mosakodjék-meg. Ő atyjától kísérve elment a' kutfőhöz, 's midőn széléhez közel volt, őt a' szörnyű 's természet elleni atya bele taszítá. A' bramin elhagyta azonnal a' helyet, és így a' gyermekeket is. Szerencsére a' leálynak sikerült volt esése közben a' kút belsején egy kiálló lombon megtartozkodhatni 's így a' befulástól megmenekülni. Midőn a' bramin már meglehetősen távol haladt az irtóztató bűntett színhelyétől, visszatért azon félelemből, hogy a' gyermekektől netalán elárultassék. Milly nagy volt csodálkozása, midőn leányát, egy fa gyökerén lógni látá. Azonnal kész volt határozata leányát más módon ölni-meg. Ördögös akarátjának végbevételére egy nagy kő után nyúlt, 's ezt áldozatának megölésére szánta: de rögtön egy a' kő alatt lappangott mérges kígyó támadá-meg, 's tetemes harapással sértette kezét. A' bramin azonnal összerogyott, 's néhány perc alatt feladá lelkét. A' gyermekek sirására a' környék némely lakosai hely színére siettek; a' szegény nőt kivonák a' kútból, visszaszolgáltatták ékszereit, és gondosan gyermekeivel együtt Joulnahba kísérték.

Parisi babona. — Franciaországban többnemű babonát lelmi, melyet ott aligha kellene keresni, p. o. a' felfordított sőtartónak szerencsétlen befolyása, melyet azzal lehet elhárítani, hogy késhegynyi sőt bal váll fölött (az ördög szemébe) vetnek; de legelterjedtebb a' péntek vészhozásáról hit. Ennek hatása olly nagy, hogy ki franciaországban utaz, jól teendő, ha útját péntekre halasztja, hogy bizonyos lehessen a' nyilvános kocsi helykapás felől. Ritkaság, hogy illy eszme hatását statisticailag és számokkal lehetne

kimérni, de egy esetleges körülmény okozá, hogy nem rég egy omnibus igazgatóságának könyveit kezeimben, 's azokban minden kocsinak napi bevételei följegyezve valának. Legott szemembe tűnt, hogy minden péntek észrevehető csökkenést mutatott, 's hozzávetőleges felszámításnál úgy lelém, hogy minden omnibus pénteken 35—40., holott többi napokon egyremásra 65—70. frankot jövedelmezett. E' megjegyzésemre bizonyossá tettek, hogy hasonló kocsik minden igazgatósága ugyanazt tapasztalá, 's a' bérkocsisok és cabrioletok péntek 's más napok között ugyanazon különbséget találák. E' vonakodásnak pénteken valamibe fogni vallásos alapja az itteni népnéljelentékenységet rég elveszté, 's azok is, kik még büjtölnek, alkalmasint gyéren vagy soha nem gondolnak e' rendelet eredetére, de a' vak szokás tova él, 's megítéléséhez az omnibusok legjobb elemet adnak, mennyiben a' legalsóbb osztályon kívül minden más, főleg miveltebb középosztály által használtatnak. Az asztalnál 13 vendég elleni előítélet mindenek felett a' felsőbb osztályokban tartá-fenn magát alkalmasint azért, mert ezek illy esetnek gyakrabban kitétetvék, mint más osztályok. E' szokás azok közt közönséges, 's ha történik, nevetve ugyan de szorgosan akarnak rajta új vendég hívás által segíteni. Ezen idegenkedés bibliai eredetét, bármi világos az, úgy látszik, egészen elfeledék; erre célzásokat legalább soha nem hallani.

Francia divatos házasság. — Francia országban általján a' házasságok szerencsések; 's ha meggondoljuk, hogy azokat többnyire a' szülők kötik, kik a' fiatal emberek hajlandóságára nem igen tekintenek, méltán kérdezhetjük magunkat, vajjon az úgy nevezett szerelemből létesült házasságok, kivált angol országban, mért szerencsétlenek többnyire. A' megfejtés abban fekszik, hogy francia országban nagyobb hatalommal uralkodik férjén az aszszony, vagy legalább nő és férj közt teljes egyenlőség van: ellenben angol országban azon balvélemény áll, hogy a' nőnek ne legyen gondja férje életére, ki t. i. legtöbb estvélét clubban, játékasztalnál tölti, ez alatt pedig fiatal neje az unalom áldozatja lesz. — Francia országban jelenleg, kevés kivétellel, nem igen sok nagy birtokú van, és ezek szabályilag szorosan jövedelmökhöz alkalmazva élnek. Rosz izlésnek tartatik a' nagy adósságok csinálása, ha azokat közvetlenül ismét vissza nem fizethetik. Azon pazérlás, melly (mint angol országban) nagyon hamar egész jószágokat elkobzás alá kényszerít 's családokat szegénységbe dönt, francia országban csaknem ismeretlen valami. A' francia előkelő családok többet laknak kastélyaikban 's a' t. mint egyébből. — Vajha magyar gazdag családjaink legalább honjok fővárosaiban 's ne a' külföldön költenék szüntelen pénzüket, mellynek csak egy részével is mennyi jót tehetnének hazájokfiainak!

Tűzpróba. Egy parisi lap a' következő eseményt közli, melly ha bár koholmány volna is, szépen gunyolja a' parisi ismeretes hős asszonyokat. — „Divathösnéink egyik leggazdagabbika — mond a' hirlap — ki több évtől fogva özvegyen élt, minap tudtára adá menyasszonyi gyűrűje számos praetendenseinek, hogy második házasságra szándékozik lépni. E' hirdetmény Lepage lövészházában, hova a' dáma férfiköntösben szokott naponként megjelenni 's célba löni, tétetett közzé. A' házasulandó kijelölttek azonnal sorba állának, 's imádottjoknál elsőséget vetekedtek. Hévők azonban nem sokára csilapulni kezde, midőn a' fiatal özvegy kijelenté, hogy csak annak adja kezét, ki a' szép nőnek óráját kezében tartva, harmincz lépésre kezéből a' dáma által pisztollal kilövetni engedi. Csupán F. ur, vagy az emancipáltt donnának

legvakmerőbb vagy legszerelmesebb imádója fogadá-el a' féltételt. Ő t. i. a' dámától harmincz lépésnyire állott, az órát magasan a' levegőbe emelé, 's daczolt a' tüzzel. Az óra szét vala rombolva, 's a' házasság létre jutott.

Szeretet 's élet ves zély. Bereu faluban (francia ország) egy porcsaládi anya, két év óta elmezavartságba esett, midőn fíját, ki egy magaságról lezuhant, vérében fekvé látá haza hozatni. A' szegény nő csendes örülttségben szenvedvén kit sem bántott, 's inkább részvétet mint félelmet gerjeszte. Mult hónap 7-én fészere padlására ment, 's itt testét szalmába burkolva az ott fekvő szénát felgyújtá; de a' lángok csak hamar éles fájdalom-kiáltásra kényszeríték őt, mire fíja segedelmére 's a' tűz oltására előugrott. Azonban ezt is azonnal lángok boríták, a' padlás gerendái kettétörték, 's ők a' fészerbe estek-le, hol hasonlóan minden azonnal lángot fogott. Atya és leány ide rohantak, de menteni képtelenek voltak. A' szomszédok nem sokára csillapíták a' tüzet, 's mindenek előtta' fiúrohant-ki anyjával, 's egy közel volt vizes árokba veté magát; őket az atya 's leány is követé: de fájdalom! valamennyin annyira meg voltak égve, hogy nem sokára kiadák lelküket, 's így az egész család halál harácsa lön.

Véletlen szerencse. Donatien Taillandier, egy cipész-legény Parisban, néhány év előtt egyik rokonát legnyomorúbb állapotban lelé, 's őt magához vevén csekély keresményéből táplálta. Az öreg e' táplálmány mellett is nem sokára meghalt, 's némi rongyokon kívül egy elrongyolt könyvet hagyott maga után. E' könyv — mondá holta előtt az öreg — egyetlen vigasztalom volt, 's ajánlom, olvass abból szorgalmasan. Donatien ezt imakönyvnek tartva, örömezt olvasott volna belőle, de egy betűt sem ismert. Félre tévé tehát a' régi könyvet, 's egészen megfeledkezék róla. Időközben Donatien mestere meghalt, 's ennek egyetlen fíját a' sors katonasághoz kényszeríté menni; egyetlen leánya szép és jó vala, de atyjáról csak adósságok maradtak reá. Mind e' mellett Donatien megkérte kezét, 's el is nyéré. Esküvés előtt, hogy annál csinosabb legyen, hajfodrász által fejét felcsinosíttatá; 's mivel a' hajaknak betekerésére sehol papirost nem talált, eszébe jutott a' régi könyv, 's azt a' fodrásznak kezébe adá. De alig nyitá ez fel, felkiálta; „hogyan, illy gazdag ön, 's még is padlás-szobában lakik?“ — Képzeltetni Donatien álmélkodását, midőn a' fodrász 14 bankjegyet (mindenik ezer frank értékű) mutatott neki, mellyek a' könyvnek különféle oldalára voltak ragasztva. Örömkítőrése közt menyasszonyához ugorva, mondá: „im itt van 2000 frank; ezzel sógoromat kiváltjuk, azután csak hamar megesküszünk, rendes kereskedést kezdünk, más szállást fogadunk, 's ezimerünk lesz „az arany könyvhez.““

Egérkö-pénz. — Menzikow herczeg orosz országban 1726—1727. között egérkövel bevont pénzeket (griw) verete; de már következő évben egy császári ukasz, mint az egészségre káros befolyásúakat, eltiltá, beváltá, 's legnagyobb serénységgel be is adatván elolvasztattak. A' bánya-hírlap szerint akkor illy mérges pénzt 57.549 rubelnyi értékben vertek sz. Pétervárt.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
urí utsza 453.